

Pri nas imamo pravo zver!

Tako lahko svojega domačega ljubljénčka upravičeno opiše skrbnik belega dihurja, saj te udomačene živali izhajajo iz družine kun, ki jih uvrščamo med male zveri. O tem nas dihur prepriča tudi s svojim mogočnim zobovjem.

Kaj vemo o dihurjih?

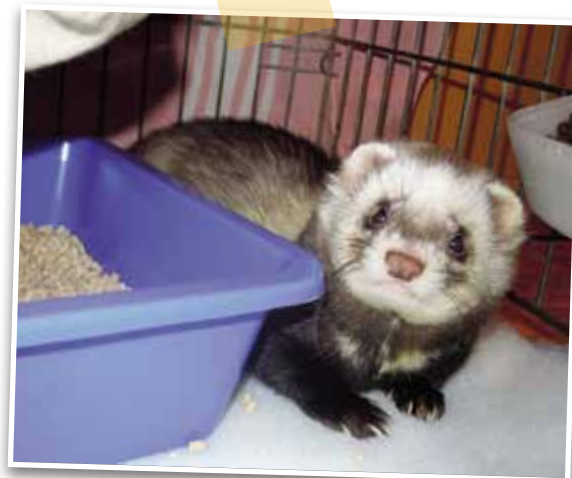
Pogosto je prepričanje, da so beli dihurji, kot imenujemo to vrsto udomačenih živali, zares bele barve in da smrdijo. V resnici so beli dihurji najpogostejše rjave barve. Izjema so albino živali z belo dlako in rdečimi očmi, sicer pa poznamo tudi dihurje sive, bež in skoraj črne barve. Trditev o neprijetnem vonju dihurjev, zaradi česar so te ljubke živali pogosto tarča posmeha, je zgolj delno resnična. Velja namreč le za nekastrirane dihurje, torej dihurje, ki se lahko razmnožujejo.

Dihurji so zreli za kastracijo od približno desetega meseca starosti. Za samice je ta poseg nujen, saj lahko sicer pride do večmesečne gonitve, kar jih popolnoma izčrpa in privede celo do pogina. Pri samcih je kastracija priporočljiva, sicer začnejo v obdobju gonitve širiti zelo izrazit, neprijeten telesni vonj, prav tako pa pokažejo agresivnejše vedenje do drugih dihurjev in tudi do svojega skrbnika. Tega si ne želi nihče, zato dihurje kastriramo in se doma z lahkoto privadimo njihovemu prijetnemu, nekoliko sladkobnemu vonju.

Kastriran dihur lepo diši in odda neprijeten vonj zgolj takrat, ko se zelo prestraši.

Marsikoga odvrne dejstvo, da dihurji grizejo. Tu je dobro vedeti, da z večino pravilno vzgajanih dihurjev ni težav. Če že zelo mladega dihurja naučimo, da nismo njegovi vrstniki, s katerimi se lahko grobo igra, ga bomo lahko negovali, božali in se igrali z njim, ne da bi bili pri tem ogroženi. Če z vzgojo dihurjev nimamo izkušenj, je bolje, da si omislimo že socializiranega in vzgojenega dihurja. Te ljubke živali gredo namreč med četrtem in devetim mesecem skozi obdobje pubertete, v katerem se zdi, da pozabijo na vse, kar smo jih do tedaj naučili. Prav zato je dobro, da v svoj dom povabimo nekoliko starejšega, že vzgojenega in kastriranega dihurja.

Življenje z dihurjem

Povprečna življenjska doba dihurjev je od 6 do 8 let, lahko pa živijo tudi 10 let in več. Dihurji so zelo prikupne, radovedne in urne živali, zato je življenje z njimi radostno, a tudi zahtevno. Čeprav dihurji večino dneva prespijo v svoji prostorni kletki s straniščem, tistih nekaj ur, ko so budni, zahtevajo našo pozornost, bližino, božanje in igro.

Kadar se dihur med igro zelo zabava, se hitro giblje, poskakuje in spušča gaganju podobne glasove.

Nekoliko lažje in še bolj veselo je, če si dihur dom deli z drugim dihurjem, čeprav to pomeni nekoliko višje stroške in malenkost več dela s čiščenjem. Bivalni prostor dihurjev mora biti dnevno čist in urejen, prav tako morata biti v kletki vedno na voljo voda in hrana. Dihurji se prehranjujejo izključno z mesom, zadovoljni pa so tudi s kvalitetnimi briketi za dihurje in mačke, ki imajo velik delež beljakovin.

Za nasvet glede dihurjev in njihove posvojitve se obrnite na **Kosovir**, Zavod za oskrbo in pomoč živalim ter osveščanje.

Dihur se lahko dobro razume s psom ali mačko, vendar v prostoru ne smeta ostati sama.

Te majhne, gibčne in izmuzljive živali so pravi mali detektivi, saj pretaknejo vsak kotiček stanovanja. Ko so prosto spuščeni, moramo poskrbeti, da ne pridejo v stik s predmeti ali snovmi, ki lahko ogrozijo njihovo zdravje ali celo življenje. Dihurji so namreč majhne živali z zelo občutljivimi prebavili. Če zaradi naše neprevidnosti zaužijejo kaj neprimerne, bo lahko takrat, ko bomo opazili njihovo slabo počutje, za rešitev že prepozno.

Življenje z enim najbolj priljubljenih domačih ljubljénčkov je gotovo polno smeha in dogodivščin, hkrati pa od nas zahteva tudi veliko znanja, potrpežljivosti in odgovornosti.

Nuša Ema Miklavc
Društvo za zaščito živali Ljubljana